

خلفا و رعایای غیر مسلمانشان

بـدـاـتـيـم و سـنـتـ پـيـامـبـرـ درـ بـابـ رـفـتـارـ باـ مـجـوـسـانـ بـحـرـيـنـ نـيـزـ مـؤـيدـ هـمـيـنـ مـعـناـسـتـ. يـهـ هـرـ حـالـ شـهـادـتـ عـبـدـالـرـحـمـنـ بـنـ عـوـفـ درـ نـزـدـ عـمـرـ باـعـثـ شـدـ تـاـ فـاتـحـانـ مـسـلـمـانـ باـ زـرـزـدـشـتـيـانـ بـهـ مـنـزـلـهـ اـهـلـ كـتـابـ رـفـتـارـ نـماـيـنـدـ وـ كـسـانـيـ اـزـ زـرـزـدـشـتـيـانـ رـاـكـهـ باـ شـرـايـطـ مـاـيلـ بـهـ يـاـقـيـ مـاـنـدـ بـرـ كـيـشـ اـجـدـادـ خـودـ باـشـنـدـ بـهـ عـنـوانـ اـهـلـ ذـمـهـ قـلـمـادـ نـماـيـنـدـ.

از همان قرون نخستین اسلامی تاکنون مؤلفان و مصنفوای چند کوشیده‌اند تا با تالیف و تحریر یک رشته آثار به بررسی اوضاع ممالک مفتوحه، کیفیت فتح آنها، مناسبات میان فاتحان و مغلوبان و نحوه اخذ جزیه و جبایت خراج و ... پیردازند. «كتاب الخراج» اثر قاضی ابویوسف بن ابراهیم (وقات ۱۸۲ ه) کهنه ترین کتاب موجود در زمینه خراج و فتوح است که به خواست هارون الرشید نوشته شده است. «كتاب الاموال» نوشته ابوغیبدان سلام و «كتاب الخراج و صنعة الكتابة» اثر قدامة بن جعفر و «أحكام السلطانية» نوشته ماوردي نیز حاوی اطلاعات ذی قیمتی در این باب می‌باشد.

بلاذری در «فتح البلدان» و ابن اعثم کوفی در «كتاب الفتوح» اخبار و گزارش‌های ارزشمندی را در باب فتوح ب دست می‌دهند. کتاب «خلافا و رعایای غیرمسلمانشان» نیز در همین راستا به منصه ظهرور رسیده است. این کتاب در سال ۱۹۳۰ م. توسط آس. تریتون در بریتانیا منتشر شد و از آن پس تاکنون چندین بار تجدید چاپ شده است. تویسته در پژوهش خویش از منابع متقدم معتبر همچون: آغانی، الکامل، فتوح البلدان، فتوح الشام، فتوح مصر، الفهرست، مسالک والمالک، ابن خویل (صورۃالارض)، اعلاق التفسیه، البلدان، مسالک و ممالک ابن خداد به، عقدالفرید، البيان، الخراج ابویوسف، مروج الذهب، التتبیه والاشراف، الخراج یحیی، بهره بردہ است. کتاب مزبور از یک مقدمه و سیزده فصل تشکیل شده است. تویسته در مقدمه به تبیین اشکال مختلف حکومت اسلامی پیش از پیامبر می پردازد و اعلام می دارد که هرچه که از عصر رسول فاصله می گیریم، نظام حکومت از سادگی به پیچیدگی میل می نماید. در همین بخش یک چشم انداز کلی به حکومت خلافی راشدین، امویان و عباسیان، از منظر ساسی - اجتماعی، اوانه م، شود.

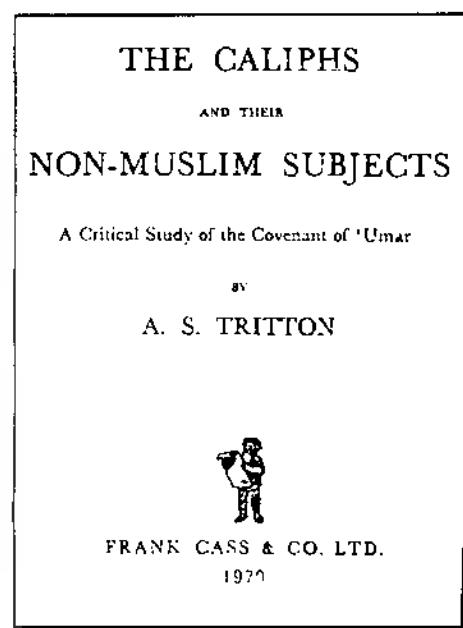
فصول سیزده گانه کتاب را به ترتیب عناوین: پیمان، عمر، نظام حکومتی، کلیساها و صومعه‌ها، آشوب در قاهره، کلیسا و دولت، اعراب مسیحی، یهودی و مسحوسی؛ اعمال مذهبی، البسه و پوشاش، اذیت و ازارهای غالباً مالی و مادی، شرایط اجتماعی، ادبیات و طبع، سرزمین مقدس، و مالیات تشکیل می‌دهند. نویسنده کوشیده است تا در پرتو منابع و مأخذی که بدانها رجوع کرده است پیرامون عناوین هریک از فصول کتاب خود، به گونه‌ای مستوفقاً به بحث پردازد. اما با همه جد و چهد بلیغ و اهتمام مشکوری که در این راستا به عمل آورده است، حصر نظر در منابع معدهون او را از پرداختن به جنبه‌های گوناگون و مختلف قضایا بازداشت نمی‌ست. فی المثل وقتی که از تعهدات اهل ذمہ سخن به میان می‌آورد یا عدم تفکیک میان تعهدات ضروری و

**Tritton, A.S.: The Caliphs and their
non-muslim subjects, frank cass & Co., London, 1970**

• علی ناظمیان فرد

یهودیان و مسیحیان که اهل کتاب بودند می‌توانستند با شرایط خاصی به تابعیت جامعه اسلام درآیند. این نوع تابعیت که با قرارداد دو جانبه انجام می‌گرفت در اصطلاح فقه اسلامی «ذمه» نامیده می‌شد و کسانی که چنین پیمانی را با مسلمانان منعقد می‌نمودند «ذمی» می‌گفتند. اما آن دسته از زردشتیان که حاضر شدند با پرداخت جزیه و قبول ذمه بر کیش خویش باقی بمانند باعث قدرتی گفت و گو در بین مسلمانان شدند. قوت این شباهت به حدی بود که عمر بن خطاب را در طریق برخورد با زردشتیان مردد نمود. به طوری که اذعان داشت که نمی‌داند با اینها چگونه رفتار نماید. اما عبدالرحمن بن عوف تردید او را زایل نمود و گفت که پیامبر فرموده است با آنها همچون اهل کتاب رفتار کنید.^۱ مگرچه این روایت اساس کار عمر و سایر خلاف قرار گرفت اما بحث بر سر اهل کتاب بودن آنها در میان ادامه یافت و موجب پیدایش اقوال مخالف گردید. ابویوسف آنها را ملحق به اهل کتاب شمرده است.^۲ شهرستانی در «ملل و نحل» و محقق حلی در «شرایع اسلام» آنها را از کسانی می‌دانند که در میان آنها شبه کتابی هست.^۳ فلکشنی نیز در باب اینکه آیا کتاب مقدس زردشتیان از کتب منزل است یا مصنف، تردید نموده است و سپس می‌افزاید که وجود کتاب منزلی برای آنها قطعیت ندارد. در برخی از منابع فقهی تصویری شده است که مجوسان پیامبری داشته‌اند که به قتل رسیده و نیز کتاب آسمانی آنها که بر دوازده هزار پوست گاو تحریر یافته بود در آتش سوزانده شده

صاحب تفسیرالمیزان نیز معتقد است که آیه هفده سوره حج دلالت و یا حداقل اشعار دارد بر اینکه زردشتیان اهل کتابند... اما به نظر من رسید که روشن ترین پاسخ از آن مرحوم مرتضی مطهری است. او اظهار می دارد که اگر محتویات استاد و مدارک تاریخی را با موازین علم توحید بستجم، نمی توانیم آینه زردشت را آینه توحیدی بدانیم زیرا تصوری زردشت در باب نظام خلقت طبق این استاد و مدارک به نحوی است که یا توحید سازگار نیست و لی ما مسلمانان می توانیم از زوایه فقه و حدیث، آینه زردشت را یک آینه توحیدی

اسلام در زمان حیات پیامبر اکرم (ص) تقریباً محدود به جزیره‌العرب ماند و پس از رحلت ایشان، مشی سیاسی - نظامی خلافاً بر فتوح و بردن اسلام به دارالکفر تعلق گرفت. اما فتح شهرها از کیفیت یکسانی برخوردار نبود. برخی از آنها بدون کمترین مقاومتی تسليم شده، با مسلمانان پیمان صلح منعقد نمودند. بعضی دیگر نیز در اثر پایداری در برابر اعراب مسلمان به قهر و خشونت گشوده شدند. این دو نوعه از فتح را اصطلاحاً مفتوح بالصلح و مفتوح العنوه گویند.

شوش و جنوب غربی ایران در پویه تاریخ

شوش و جنوب غربی ایران، تاریخ و باستانشناسی (سیو تکامل اجتماعی و فرهنگی از هزاره هفتم قیل از بیلاد تا پورش مغول)
گردشگری ایران، میراث و میراث اسلامی (میراث ایرانی از اسلام تا پیش از اسلام)

ترجمه هایده اقبال، مرکز نشر دانشگاهی و انجمن ایرانشناسی فرانسه در ایران، تهران ۱۳۷۶

مسعود جوادیان

شوش و جنوب غربی ایران تاریخ و باستان شناسی

(سیو تکامل اجتماعی و فرهنگی از هزاره هفتم قیل از اسلام تا پیش از اسلام)
گردشگری ایرانی این میانی شوش و میراث اسلامی
زیر نظر ایران پروردگاری و ترویج و ترویج

از دیدگاه گروهی از پژوهشگران، مصر زادگاه قدیمی ترین تمدن جهان است. گروهی دیگر تمدن سومرا را تمدن مادر می دانند و آن را بر سایر تمدن های شناخته شده جهان مقدم می دانند. کسانی همچون رنه گروسه دانشمند فقید فرانسوی نیز فلات ایران را جایگاه نخستین تمدن جهان اعلام داشته اند. او به صراحت می گوید: «در حقیقت اور آن تمدن مادری نبود که تمدن های ما از آن زاده شدند. بلکه به هنگام سرازیر شدن به فلات ایران و کشور کنونی ایران، آن تمدن از همان آغاز در شهر شوش به وجود آمد... جالب توجه تر این که در حفريات آقایان گشتینو و گیرشم در تپه سیلک کاشان سفالهایی کشف شد که شاید مقدم بر عهد شوش هم باشد.»^۱

با این حال مقدار آثار کشف شده از لایه های مختلف در مناطق جنوب غربی ایران بسیار بیش از آثار مناطق مشابه است، نظیر انواع سفال ها، مُهرها، لوحه ها، بقاوی خانه های مسکونی و... به همین دلیل این منطقه برای باستان شناسان و مورخان شهریور دنیا ارزش تمدنی بسیاری دارد چنانکه ویل دورانت هرچند خود پیش از تاریخ شناس نیست اما به انتکای پژوهش های انجام شده اعلام می دارد که نخستین چرخ کوزه گری و چرخ ارابه در اینجا ظاهر شده است.^۲ هرچند متاسفانه در دانشگاه های ما عموماً آغاز تاریخ ایران را با داستان مهاجرت آریایی ها شروع می کنند و اثارات تمدنی ماقبل آریایی ها کمتر سخن به میان می آورند و این امر ضرورت تحقیقات جدیدی در این باره را سلم می سازد.

کتاب «شوش و جنوب غربی ایران» هرچند بیش از همه، بواب مختصات و دانشجویان باستان شناسی نگاشته شده است با این حال می توان گفت که برای همه کسانی که به تاریخ و فرهنگ ایران علاقه مندند قابل استفاده است. این کتاب در واقع گزارش دو گردشگری است که در ایران و فرانسه تشكیل شده است. گردشگری نخست در شوش در سال ۱۳۵۶ و با شرکت تئی چند از باستان شناسانی که در این منطقه به کاوش پرداخته اند و گردشگری دوم در فرانسه به منظور ایجاد تماس و مبادله نظریات ارائه شده طی سالهای

غیر ضروری، خواننده را به تمیز میان این دو دسته از شرایط واقعی نمی سازد. در حالی که فقهای اسلامی معتقدند که از مجموع شروط و تعهدات دوازده گانه اهل ذمہ تنها شش شرط آن ضرورت قطعی داشته که نقض آنها مستلزم معارضه است و شش شرط دیگر جنبه مطلوبیت دارد که تخطی از آن مستلزم مجازات و کیفر می باشد.^۳ همچنین به موازات تعهدات اهل ذمہ در برابر حکومت اسلامی، از تعهدات حکومت اسلامی در قبال نمیان سخنی به میان نصی اورد و نیز در باب میزان اخذ جزیه و خراج که فقهای اسلام درباره آن اتفاق نظر ندارند از دیدگاه مکاتب مختلف فقهی بررسی نکرده است و این در حالی است که بیشتر فقهای اسلام بر این قول متفق اند که اخذ جزیه بر اساس تنزیل و میزان دریافت آن بسته به رأی حاکم اسلامی است ولی خراج و میزان جایت آن نیز تابع حکم فرمانروای اسلامی است.

با این اوصاف، کتاب مذکور می تواند برای کسانی که قصد پژوهش و مطالعه در تاریخ قرون تاختین اسلامی را دارند بدون نقد و نظر مفید و مشمر شمر باشد.

پانویس ها:

۱ - بلاذری، احمد بن یحیی، فتوح البلدان، تصحیح رضوان محمد رضوان، دارالكتب العلمی، بیروت، ۱۳۹۸هـ، ص ۲۶۷؛ ابویوسف،

یعقوب بن ابراهیم، کتاب الخراج، دارالعرفو، بیروت، ۱۳۹۹هـ، ص ۱۳۰؛ جوزی، ابن قیم، احکام اهل الفه، قسم الاول، حقه الدكتور صبحی صالح، مطبعة جامع الدمشق، ۱۴۸۱هـ، ص ۲۶۱.

۲ - ابویوسف، پیشین، ص ۱۳۰.

۳ - شهرستانی، عبدالکریم، المثل و النحل، به تصحیح محمد رضا جلالی نایینی، جلد اول انتشارات اقبال، بی جا، ۱۳۶۱، ص ۲۲؛ محقق حلی، ابوالقاسم نجم الدین، شرایع الاسلام فی مسائل الحلال والحرام، المجلد الاول، انتشارات استقلال، ۱۴۱۲هـ، ص ۲۵۰.

۴ - قلشنندی، احمد بن علی، صحیح الاعتنی فی صناعة الاتشاء، المجلد الثالث عشر، دارالكتب العلمی، بیروت، ۱۴۰۷هـ، ص ۲۹۵.

۵ - مظہر حلقی، جمال الدین حسن بن یوسف، تذكرة الفقهاء، المجلد الاول، المکتبة المرتضویة لأحياء وأثار البخاری، بی جا، بی تا، ص ۳۳۸؛ عاملی، محمد بن حن بن الحار، وسائل الشیعه لی تحصیل مسائل الشریعه، ج ۱۱، تصحیح شیخ عبدالرحمن ربائی شیرازی، دارالحکومت العربی، بیروت بی تا، ص ۱۴۶؛ صدوق، محمد بن علی بن الحسین، من لایحه فرقیه، ج ۲۰م، ترجمه صدر بلاغی، نشر صدوق، تهران، ۱۳۶۹، ص ۲۵۷.

۶ - طباطبائی، محمد حسین، تفسیر العین، جلد نهم، ترجمه سید محمدباقر موسوی همدانی، انتشارات بنیاد علمی و فکری طباطبائی، بی جا، ۱۳۶۲، ص ۳۷۱.

۷ - مظہری، مرتضی، خدمات مقابل اسلام و ایران، جلد اول، انتشارات صدرا، تهران، چاپ دوازدهم، ۱۳۶۲، ص ۲۲۵.

۸ - بنگرید به: ماؤردی، ابوالحسن علی بن محمد، احکام السلطنه و الولایات الدینیه، مکتب الاعلام الاسلامی، بی جا، ۱۴۰۶هـ، ص ۱۴۵؛ خدوری، مجید، جنگ و صلح در اسلام، ترجمه غلام رضا سعیدی، شرکت نسیم اقبال و شرکا، تهران، ۱۳۲۵، ص ۲۹۴.

۹ - ماؤردی، پیشین، ص ۱۴۲؛ طوسی، ابو جعفر محمد بن حسن، العیسوی فی فقة الاصمیه، المجلد الثاني، صحیحه محمد تقی کشفی، المکتبة المرتضویة، تهران، ۱۳۸۷هـ، ص ۳۷؛ محقق حلی، پیشین، ص ۲۵۱.